

Arrest

nr. 173 003 van 9 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Kosovaarse en Servische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 januari 2016 tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van de inreisverboden (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 27 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en verzoekster die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komen België binnen en dienen respectievelijk een asielaanvraag in op 21 september 2009 en 14 oktober 2009.

Op 3 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 51 911 van 29 november 2010 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 21 december 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 25 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 28 mei 2015 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 13 juli 2015 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 16 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag ongegrond is. Verzoekers dienen een beroep in tegen deze beslissing dat gekend is onder het rolnummer 177.532.

Op 27 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissingen.

Op 27 januari 2016 neemt de gemachtigde de beslissingen houdende een inreisverbod. Dit zijn de derde en de vierde bestreden beslissingen.

"(...)

INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten;

naam: S.

voornaam: H.

geboortedatum: (...)1957

geboorteplaats: V.

nationaliteit: Servië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27.01.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☒ 2 ° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan vier eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 11.08.2015.

Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te

verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- ☒ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkenes asielaanvraag en vier aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de regularisatieaanvraag om humanitaire redenen werd negatief afgesloten. Betrokkene en zijn echtgenote dienen terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Het feit dat betrokkene zijn echtgenote in België inwonen bij hun meerderjarige dochter Z., geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Z. is immers niet hun enige kind en hij toont niet aan dat hij in zijn land van oorsprong niet kan opgevangen worden door andere kinderen. Dit inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.
(...)."

"(...)

INREISVERBOD

Aan mevrouw, die verklaart te heten;

naam: S.

voornaam: N.

geboortedatum: (...)1958

geboorteplaats: V.

nationaliteit: Servië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27.01.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zeven eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 11.08.2015.

Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
☒ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkenes drie asielaanvragen en vier aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de twee regularisatieaanvragen om humanitaire redenen werden negatief afgesloten. Betrokkene en haar echtgenoot dienen terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Het feit dat betrokkene en haar echtgenoot in België inwonen bij hun meerderjarige dochter Z., geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Z. is immers niet hun enige kind en zij toont niet aan dat zij in haar land van oorsprong niet kan opgevangen worden door andere kinderen. Dit inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

Op 29 januari 2016 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 8 februari 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot niet in overwegingname van een asielaanvraag.

Bij arrest nr. 162 621 van 23 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 1 maart 2016 worden verzoekers gerepatrieerd.

2. Over de ontvankelijkheid van de eerste en de tweede bestreden beslissingen

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van

het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Verzoekers werden gerepatrieerd, de eerste en de tweede bestreden beslissingen werden uitgevoerd, het beroep heeft wat deze beslissingen betreft geen voorwerp meer, zodat de vraag rijst naar het actueel belang van verzoekers bij de nietigverklaring van de eerste en tweede bestreden beslissingen.

Ter zitting stelt de advocaat van verzoekers in dit verband geen opmerkingen te hebben.

De eventuele vernietiging van de eerste en tweede bestreden beslissingen kan aan verzoekers geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang wat deze beslissingen betreft.

De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn uitgevoerd, het beroep is zonder voorwerp wat de bevelen om het grondgebied te verlaten betreft.

Het beroep is niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang wat de eerste en de tweede bestreden beslissingen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren volgende middelen aan:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoekers kregen een bijlage 13 septies en bijlage 13 sexies, bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod.

Dat de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werden.

De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art 3, art 6 EVRM en art 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoekers dienen terug te keren naar Servië en de eerste twee jaar niet mogen terugkeren naar België of de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

III.1. Schending van art 3 van het EVRM

Indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst en twee jaar niet meer naar België of de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen mag komen, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Mevrouw lijdt namelijk aan Hepatitis C en diabetes mellitus type 2. Zij is en blijft ernstig ziek. Zij moet consequent en onafgebroken behandeld worden, dat bevestigd wordt door de verschillende rapporten.

In hun land van herkomst hebben verzoekers geen toegang tot de noodzakelijke medische hulp die verzoekster nodig heeft. Dus als verzoekers moeten terugkeren, krijgt zij niet de behandeling die de ziekte nodig heeft.

Verzoekers bevinden zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Servië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (1979/83), 12 maart 1984).

Het is duidelijk dat de algemene medische situatie in Servië absoluut ontoereikend is voor verzoekster.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster gevaar zal lopen, indien zij terug dient te keren naar haar land van herkomst, desondanks weigert verwerende partij hier enig onderzoek naar te verrichten!

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verwerende partij heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en levert zonder grondig onderzoek een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod af.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548).

De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoekers dienen terug te keren.

Dat verwerende partij het rechtszekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekers wel degelijk in gevaar is, indien verzoekers dienen terug te keren en de eerste twee jaar niet mogen terugkeren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan.

Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is.

Dat de behandeling van verzoekster gegarandeerd dient te worden.

III.2. Schending van art 6 van het EVRM

Verzoekers gingen op 08.09.2015 in beroep tegen de beslissing dd. 16.07.2015 van de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande de aanvraag op basis van art. 9ter van de vreemdelingenwet.

Dat dit beroep ingesteld werd door hun raadsman.

Dat verwerende partij weet heeft van het feit dat verzoekers een beroep hebben ingediend en van het feit dat dit nog lopende is.

Doch, weigert men hiermee rekening te houden en de mogelijke consequenties af te wegen.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kunnen zij België niet verlaten. Zij wensen immers persoonlijk aanwezig te zijn op de zittingen.

Dat verzoekers het recht hebben op deze zitting persoonlijk aanwezig te zijn.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Zij hebben het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van hun vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat zij zich niet louter wensen te laten vertegenwoordigen door hun raadsman, maar zelf aanwezig wensen te zijn op de zitting.

Dat zij het recht hebben om eerst een uitspraak hieromtrent te ontvangen!

Dat zij zich beroepen op artikel 6 van het EVRM en dat zij recht hebben op een eerlijk proces en dat zij in afwachting hiervan in België kunnen verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat zij in ieder geval het recht hebben om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en hun rechten te vrijwaren zeker gezien de gevolgen die dit beroep inhouden.

Uw Raad sprak zich hier bovendien reeds over uit.

Arrest nr. 19.745 van 28.11.2008 stelt het volgende:

"Hoewel het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft, maakt verzoekster met haar betoog dat "Alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen de bevoegde Minister uitspraak (dient) te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat die aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente van betrokkene", aannemelijk dat de Minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het eerste en tweede middel zijn in de besproken mate gegrond."

Het mag duidelijk zijn dat dit hier eveneens het geval is en dat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!

III.3. Schending van art 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissingen blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat alle familieleden van verzoekers in België verblijven, en zij dus in Servië geen familie meer hebben.

Ook hield verwerende partij geen rekening met het feit dat zij nog een zoon hadden die in Servië verbleef, maar dat hij zelfmoord pleegde omwille van de uitzichtloze situatie waarin hij zich daar bevond. Verwerende partij weigert hier echter afdoende rekening mee te houden.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekers grondig onderzocht is, alvorens de beslissingen werden genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoekers naar Servië wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, verzoekers bezitten tot op heden een blanco strafblad. Bijgevolg dient hun recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden!

Verzoekers wensen op te merken dat ook het aan hen betekende inreisverbod een zware inbreuk uitmaakt op hun recht op een privé- en familieleven.

Dat het duidelijk mag zijn dat DVZ gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: “§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

Dat uit de bestreden beslissingen zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door dit niet te doen!

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben op het familiale leven van verzoekers.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de familiale situatie van verzoekers, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Uit het administratief dossier van verzoekers blijkt duidelijk dat er aan de familiale band niet kan getwijfeld worden en ook dat er in Servië geen familie van verzoekers meer is.

Een eventuele repatriëring van verzoekers zou dan ook een flagrante schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissingen.

III.4. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekers wensen op te merken dat de beslissingen van verwerende partij getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schenden de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

“De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Dat verwerende partij deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster haar leven in gevaar is indien zij dient terug te keren wegens de medische verzorging die zij nodig heeft en het gebrek daaraan in haar land van herkomst.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissingen onjuist zijn en bovendien foutief gemotiveerd!

De bestreden beslissingen motiveren immers op geen enkele wijze waarom de vasthouding van verzoekers vereist is.

Men verwijst louter naar het feit dat verzoekers reeds eerdere bevelen kregen betekend om het grondgebied te verlaten.

Dit is echter onvoldoende!

Volgens art. 1 11° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander “een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten”, gebaseerd op “objectieve en ernstige elementen”.

De “objectieve en ernstige elementen “ werden evenwel toegelicht in de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

- uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;*
- indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengenruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;*
- indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;*
- indien betrokkene gesignaleerd staat in de Schengenzone met een inreisverbod;*

- indien betrokkene de preventieve maatregelen met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;
- indien betrokkene zijn/haar verblijfsplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;
- indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;
- indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielpprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;
- indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf.

Verzoekers voldoen NIET aan het geheel van elementen, opgesomd in de lijst. Zij hebben nooit een valse naam opgegeven. Dat dit bovendien duidelijk blijkt uit de bestreden beslissingen, die geen aliases vermelden.

Dat het adres van verzoekers bovendien gekend is en verzoekers geen gevaar uitmaken voor de openbare orde.

Verzoekers hebben tot op heden een blanco strafregister.

Dat het dan ook onredelijk is van verwerende partij om dit nu tegen hen te gebruiken.

En de bestreden beslissingen bijgevolg niet afdoende motiveren waarom verzoekers vastgehouden dienen te worden

Dat ook de motivering mbt het inreisverbod onvoldoende is.

Uit recente rechtspraak van uw Raad blijkt immers duidelijk dat verwerende partij niet zonder meer de termijn van twee jaar kan opleggen, zonder enige afweging te maken in het dossier.

Dat het duidelijk mag zijn dat DVZ gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: “§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoekers alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: “ Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.”

Dat uit de bestreden beslissingen zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekers.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoekers. Verzoekers mogen immers 2 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden. Hun dochter woont en werkt in België, waardoor dit een flagrante schending uitmaakt van art 3, 6 en 8 van het EVRM. In Servië hebben verzoekers ook geen enkel familielid meer, waardoor het gezins- en familieleven van verzoekers in Servië onbestaande is.

Het mag duidelijk zijn dat de oplegging van een inreisverbod wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM . Verwerende partij weigert hier echter rekening mee te houden.

Neemt men deze procedure eigenlijk nog au sérieux?! Verwerende partij weigert een afweging te maken van het familieleven van verzoekers!

Men haalt drogredenen aan om hier geen rekening mee te houden, louter en alleen om negatieve beslissingen te kunnen nemen!

Dat verwerende partij bovendien in het verleden steeds een maximumtermijn van drie jaar oplegde, zonder enig onderzoek. Nu de opmerking gemaakt werd dat dit flagrant onzorgvuldig is, legt men steevast een termijn van twee jaar op.

Doch, nog steeds zonder grondige afweging in het dossier.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekers en alle aangehaalde elementen en stukken, met betrekking tot de beslissingen.

Hun langdurig verblijf, het feit dat de beroepsprocedures nog lopende zijn, het feit dat een eventuele terugkeer naar Servië een schending van art. 8 en art 3 van het EVRM zou uitmaken en het feit dat verzoekster hier de nodige behandelingen kan ondergaan en in haar land van herkomst NIET en het feit

dat ROMA zigeuners sowieso te lijden hebben onder ernstige discriminatie, zorgen ervoor dat de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden, temeer ze onterecht genomen zijn.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991;*
- het redelijkheidsbeginsel;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

In de uiteenzetting van haar middelen werpt verzoekende partij nog een schending op van artikel 8 EVRM, artikel 6 EVRM en artikel 3 EVRM.

In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij een schending voor van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij houdt voor dat zij bij een terugkeer naar Servië onderworpen zal worden aan folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij stelt dat zij lijdt aan hepatitis C en diabetes mellitus type 2 en dat zij in België moet worden behandeld.

De gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie nam op 16.07.2015 een beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de vreemdelingenwet met bevel om het grondgebied te verlaten.

Immers werd door de arts-adviseur uitdrukkelijk vastgesteld dat voor de aandoeningen (chronische hepatitis C met levercirrose, diabetes mellitus en obesitas) geen behandeling noodzakelijk is.

Zowel de beschikbaarheid al de toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden werd nagegaan door de ambtenaar-geneesheer.

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij een schending voor van artikel 6 EVRM.

Verwerende partij laat gelden dat ook een schending van artikel 6 EVRM niet kan worden aangenomen.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Los van de vaststelling dat art. 6 EVRM niet van toepassing is, benadrukt verweerder dat de aanwezigheid van verzoekende partij niet vereist is tijdens de zitting, nu verzoekende partij niet aantoont dat zij persoonlijk dient te verschijnen, en niet zou kunnen worden vertegenwoordigd door een advocaat. Verzoekende partij kan via de moderne communicatiemiddelen verder in contact blijven met haar advocaat.

"Daargelaten de vraag of artikel 6 van het EVRM in casu van toepassing is, toont verzoeker niet aan dat de persoonlijke verschijning vereist is bij de eventuele zitting van het hof van beroep en toont verzoeker evenmin aan dat zijn belangen niet naar behoren verdedigd kunnen worden door zijn raadvrouw en dat dienaangaande niet zou kunnen worden overlegd, gelet op de moderne communicatiemiddelen die heden te dage ter beschikking staan. Het staat verzoeker vrij om zich tot het bestuur te wenden met een verzoek om bij de eventuele tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing rekening te houden met zijn strafrechtelijke procedure en de gebeurlijke persoonlijke verschijning van verzoeker voor het hof van beroep. Er werd geen schending aangetoond van artikel 6 van het EVRM." (R.v.V. nr. 128.865 dd. 05.09.2014)

In een derde onderdeel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8

lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Het loutere feit dat er sprake is van een samenwonen met een meerderjarig familielid doet immers geen afbreuk aan de inhoud van de bestreden beslissing, waarin verwezen wordt deze elementen :

“Het feit dat betrokkene en haar echtgenoot in België inwonen bij hun meerderjarige dochter Z., geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Z. is immers niet hun enige kind en zij toont niet aan dat zij in haar land van oorsprong niet kan opgevangen worden door andere kinderen. Dit inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij toont alleszins niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst. Er blijkt derhalve hoe dan ook niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op de gemachtigde van de Staatssecretaris enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, §

67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissingen hebben inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar familie wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissingen houden geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In een vierde onderdeel voert verzoekende partij een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Opnieuw wordt gewezen op de medische situatie van verzoekster. Hiervoor kan worden verwezen naar de procedure die werd ingesteld tegen de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voegt geen recente medische attesten waaruit zou blijken dat zij niet kan terugkeren naar Servië.

De kritiek van de verzoekende partij is verder gericht op de beslissing tot vasthouding.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingevolge art. 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering, in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving dd. 12.01.2016.

Dit aspect van de vordering is dan ook onontvankelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) alsook een inreisverbod (bijlage 13sexies) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissingen werden rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Verzoekende partij houdt tenslotte voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een inreisverbod (bijlage 13sexies) met de maximale termijn van twee jaar heeft opgelegd, zonder blijk te geven van een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoekende partij.

Verweerder laat gelden dat het inreisverbod werd genomen in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod op uitvoerige en expliciete wijze wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod aan verzoekende partij wordt betekend en waarom de termijn van het inreisverbod op 3 jaar wordt gebracht:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene's drie asielaanvragen en vier aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de twee regularisatieaanvragen om humanitaire redenen werden negatief afgesloten. Betrokkene en haar echtgenoot dienen terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. Het feit dat betrokkene en haar echtgenoot in België inwonen bij hun meerderjarige dochter Z., geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Z. is immers niet hun enige kind en zij toont niet aan dat zij in haar land van oorsprong niet kan opgevangen worden door andere kinderen. Dit inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

Op grond van deze motieven is het niet kennelijk onredelijk dat een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd in hoofde van verzoekende partij.

Verweerder laat gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris geenszins sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om in onderhavig geval een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie ook:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod

te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (R.v.V. nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Uit de expliciete motivering van het inreisverbod blijkt bovendien dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden werd met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Het inreisverbod behandelt de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt.

De kritiek van verzoekende partij, als zou met deze elementen geen rekening zijn gehouden, is niet afgestemd op de werkelijke inhoud van de beslissing houdende inreisverbod, en vermag derhalve niet afbreuk te doen aan de wettigheid van de beslissing houdende inreisverbod.

Verzoekende partij voert tot slot een schending aan van het motiveringsbeginsel.

Nopens de kritiek van verzoekende partij gericht tegen de beslissing tot vasthouding, verwijst verweerder naar de door haar opgeworpen exceptie van onbevoegdheid.

In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat de motivering van het inreisverbod onvoldoende is, nu door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en geen afweging wordt gemaakt nopens het familieleven van verzoekende partij, verwijst verweerder naar hetgeen zij supra hieromtrent heeft opgemerkt.

Verweerder herhaalt dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekende partij.

Terwijl verzoekende partij met haar kritiek geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk maakt, nu zij er niet in slaagt het bestaan van een beschermingswaardige relatie aan te tonen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) alsook een inreisverbod (bijlage 13sexies) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven van de derde en de vierde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten deze beslissingen een motivering in feite, met name dat verzoekers een vroegere beslissing tot verwijdering niet hebben uitgevoerd en dat hun asielaanvragen en aanvragen tot medische regularisatie negatief werden afgesloten, zodat een terugkeer naar hun land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt en dat zij samen dienen terug te keren, zodat artikel 8 van het EVRM ook gerespecteerd wordt, dat hun dochter in België niet hun enig kind is en dat ze niet aantonen dat ze in het land van oorsprong niet kunnen worden opgevangen door andere kinderen, dat hieruit en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van twee jaar proportioneel is en uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de derde en de vierde bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers voeren de schending van de materiële motiveringsplicht aan samen met de andere door hen aangevoerde schendingen. Deze worden hieronder onderzocht.

3.1.3.3. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij wijzen erop dat verzoekster ernstig ziek is en in haar land van herkomst niet de nodige verzorging zal krijgen. Zij menen dat de verwerende partij nagelaten heeft om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en dat dit onderzoek dient te gebeuren op het moment waarop zij een beslissing nemen. In dit verband achten verzoekers ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoekers wijzen op de ziekte van verzoekster. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers in dit verband op 21 december 2010 een aanvraag hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die op 25 april 2012 ongegrond werd verklaard. De meest recente aanvraag, van 28 mei 2015, werd op 16 juli 2015 ongegrond verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is nog hangende. In deze beslissing van 16 juli 2015, met advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 juli 2015, worden de behandelingsmogelijkheden voor verzoekster in het land van herkomst, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid, onderzocht. Verzoekers kunnen niet met goed gevolg voorhouden dat de situatie in het land van herkomst niet werd onderzocht. Waar verzoekers aanvoeren dat de situatie moest worden onderzocht op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, wordt opgemerkt dat het *in casu* aan verzoekers vrij stond om, toen hen de bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd, een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen om medische redenen, of om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen deze bevelen en desgevallend medische argumenten aan te brengen. Dit is *in casu* niet gebeurd en ook bij huidig verzoekschrift brengen verzoekers geen medische attesten of andere bewijzen bij die zouden aantonen dat verzoekster omwille van haar medische toestand een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij een verblijf in Servië.

Verzoekers brengen dus geen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van hun kritiek. Zij tonen bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. In de bestreden beslissingen wordt over verzoeksters medische toestand het volgende gemotiveerd:

“Betrokkenes asielaanvraag en vier aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de regularisatieaanvraag om humanitaire redenen werd negatief afgesloten.”

en

“Betrokkenes drie asielaanvragen en vier aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de twee regularisatieaanvragen om humanitaire redenen werden negatief afgesloten.”

Hieruit blijkt dat gewezen wordt op de aanvragen tot medische regularisatie die verzoekers hebben ingediend en naar het feit dat deze negatief werden afgesloten. De Raad merkt op dat het beroep tegen de beslissing inzake de meest recente aanvraag nog hangende is maar dat, ingevolge het *privilège du préalable*, de verwerende partij zich mocht steunen op de negatieve afsluiting van de medische regularisatieaanvraag. Verzoekers brengen geen gegevens aan waaruit zou blijken dat deze informatie feitelijk verkeerd is of dat het kennelijk onredelijk zou zijn om te verwijzen naar de afgesloten medische regularisatieaanvraag.

De schending van de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers voeren aan dat geen onderzoek werd gevoerd naar de huidige situatie van medische zorgen in het land van herkomst. In dit verband wordt verwezen naar punt 3.1.3.3. en 3.1.3.4. van dit arrest en wordt herhaald dat de verwerende partij dit onderzoek heeft gevoerd in het kader van de beslissing dd. 16 juli 2015 inzake de ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat verzoekers geen recente medische gegevens hebben aangebracht in andere zin. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.3.6. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan hoe het vertrouwensbeginsel in hun hoofde zou zijn miskend. Evenmin kunnen zij met goed gevolg voorhouden dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden is, aangezien hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd behandeld zoals vermeld in de bestreden beslissingen en zij niet aantonen dat er *in casu* een miskenning zou zijn van artikel 3 van het EVRM, zoals reeds gesteld werd onder punt 3.1.3.3. van dit arrest.

3.1.3.7. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 6 van het EVRM. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Waar verzoekers aanvoeren dat het beroep nog hangende is tegen de beslissing van 16 juli 2015 houdende de ongegrondheid van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat zolang deze beslissing niet vernietigd is, deze beslissing geacht wordt wettig te zijn (*privilège du préalable*) en de verwerende partij daarnaar mag verwijzen in de bestreden beslissing.

Verzoekers voeren aan dat zij persoonlijk aanwezig willen zijn ter zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over dit beroep. In dit verband wordt erop gewezen dat een persoonlijke verschijning voor de Raad niet verplicht is en dat verzoekers zich kunnen laten vertegenwoordigen door hun raadsman.

3.1.3.8. Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissingen geen motivering bevatten inzake artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissingen vermelden evenwel het volgende:

“Ook de regularisatieaanvraag om humanitaire redenen werd negatief afgesloten. Betrokkene en zijn echtgenote dienen terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Het feit dat betrokkene zijn echtgenote in België inwonen bij hun meerderjarige dochter Z., geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Z. is immers niet hun enige kind en hij toont niet aan dat hij in zijn land van oorsprong niet kan opgevangen worden door andere kinderen. Dit inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

en

“Ook de twee regularisatieaanvragen om humanitaire redenen werden negatief afgesloten. Betrokkene en haar echtgenoot dienen terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Het feit dat betrokkene en haar echtgenoot in België inwonen bij hun meerderjarige dochter Z., geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Z. is immers niet hun enige kind en zij toont niet aan dat zij in haar land van oorsprong niet kan opgevangen worden door andere kinderen. Dit inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, bevatten de bestreden beslissingen wel een motief inzake artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers wijzen op het feit dat hun zoon in Servië zelfmoord heeft gepleegd en dat hiermee geen rekening werd gehouden, maar zij ontkennen niet dat zij mogelijk nog andere kinderen hebben en zij tonen niet aan waarom zij met deze kinderen geen familieleven in Servië zouden kunnen onderhouden.

Verzoekers voeren tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM zelf. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu blijkt dat aan elk van verzoekers een inreisverbod werd gegeven, zij worden niet van elkaar gescheiden. Verzoekers stellen in België samen te leven met hun meerderjarig kind. Er dient in dit verband op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- en familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekers dienaangaande aanbrengen, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, de afhankelijkheid, de reële banden. Ook voor de relatie tussen andere familieleden, zoals meerderjarige broers en zussen en nichten, kan volgens de rechtspraak van het EHRM niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM gelden zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. In casu verduidelijken verzoekers niet met concrete gegevens dat er sprake is van financiële banden met hun meerderjarig in België verblijvend kind of dat er sprake is van afhankelijkheid van de ene met de andere. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat hun familieleven valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM. Tevens wordt erop gewezen dat verzoekers niet ontkennen dat zij nog andere kinderen hebben in Servië.

In casu is er geen beschermenswaardig familieleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen, evenmin van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht in samenhang hiermee.

3.1.3.9. Verzoekers voeren opnieuw de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, omdat geen rekening zou zijn gehouden met het gebrek aan medische verzorging waaraan verzoekster nood heeft in het land van herkomst. In dit verband wordt verwezen naar punt 3.1.3.3. tot en met 3.1.3.5. van dit arrest.

3.1.3.10. Verzoekers bekritisieren de beslissing tot vasthouding. Zoals reeds gesteld onder punt 2. Van dit arrest is het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) onontvankelijk.

3.1.3.11. Verzoekers voeren aan dat de motivering van de inreisverboden onvoldoende is en dat er een schending is van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Er werd geen rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoekers, er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen, verzoekers dochter woont en werkt in België en verzoekers hebben geen enkel familielid meer in Servië. Verzoekers wijzen op hun langdurig verblijf in België, het feit dat de beroepsprocedures nog lopende zijn, het feit dat verzoekster in België wel en in haar land van herkomst niet de nodige behandelingen kan ondergaan en het feit dat Roma gediscrimineerd worden, brengen volgens verzoekers mee dat de bestreden beslissingen moeten vernietigd worden.

Er wordt herhaald dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De motieven van de bestreden beslissingen luiden als volgt:

“Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

☒ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan vier eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 11.08.2015.

Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*

☒ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene's asielaanvraag en vier aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de regularisatieaanvraag om humanitaire redenen werd negatief afgesloten. Betrokkene en zijn echtgenote dienen terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Het feit dat betrokkene zijn echtgenote in België inwonen bij hun meerderjarige dochter Z., geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Z. is immers niet hun enige kind en hij toont niet aan dat hij in zijn land van oorsprong niet kan opgevangen worden door andere kinderen. Dit inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

en

“Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zeven eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 11.08.2015.

Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

☒ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkenes drie asielaanvragen en vier aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de twee regularisatieaanvragen om humanitaire redenen werden negatief afgesloten. Betrokkene en haar echtgenoot dienen terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Het feit dat betrokkene en haar echtgenoot in België inwonen bij hun meerderjarige dochter Z., geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Z. is immers niet hun enige kind en zij toont niet aan dat zij in haar land van oorsprong niet kan opgevangen worden door andere kinderen. Dit inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

Uit deze motieven blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoekers: de historiek van hun verblijfsprocedures wordt geschetst, waaronder de medische regularisatieprocedure, er wordt gewezen op de bevelen om het grondgebied te verlaten die hen in het verleden werden gegeven, er wordt rekening gehouden met de omstandigheid dat hun meerderjarig kind in België woont, er wordt rekening gehouden met de familiale situatie, er wordt een afweging gemaakt tussen deze elementen en het belang van de immigratiecontrole, gelet op het feit dat verzoekers hardnekkig op illegale wijze op het grondgebied verblijven.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij gediscrimineerd worden omdat zij Roma zijn, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing melding gemaakt wordt van de afgesloten asielaanvraag van verzoekers. Tevens wordt erop gewezen dat ook hun latere asielaanvraag, ingediend na de bestreden beslissing, werd afgewezen, *in casu* middels een niet in overwegingname op 8 februari 2016 en middels het arrest van de Raad nr. 162 621 van 23 februari 2016.

Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

A. DE SMET